

BÉRULLE KARDINÁLIS

A LELKIVEZETÉSRŐL

**FORDITOTTA:
ERVIN GÁBOR DR.**

BUDAPEST, 1937.

BÉRULLE KARDINÁLIS

A LELKIVEZETÉSRŐL

**FORDITOTTA:
ERVIN GÁBOR DR.**

BUDAPEST, 1937.

**NIHIL OBSTAT. DR. JULIUS CZAPIK CENS.
DIOEC. NR. 1415|1937. IMPRIMATUR. STRI-
GONII, DIE 7. MAII 1937. DR. JULIUS
MACHOVICH VICARIUS GENERALIS.**

**NYOMATOTT: KORDA R. T. NYOMDÁJÁ-
BAN, BUDAPEST, VIII., CSEPREGHY-U. 2.**

*A Boldogságos Szűzanyának,
minden kegyelem közvetítőjének!*

A FORDÍTÓ BEVEZETÉSE.

Kinek valók ezek a sorok?

Nemcsak papoknak. Mindenkihez szólnak, akik lelkeket vezethetnek, befolyásolhatnak. Különösen szülőkhöz, nevelőkhöz. Mindazokhoz, akiknek alkalmuk van parancsolni. Katonatisztekhez, hivatalfőnökökhöz. Társulatok, egyletek, szervezetek irányítóihoz. Munkaadókhoz. Végéredményben minden öntudatos keresztényhez, mert hiszen lépten-nyomon hatással van mindegyikünk felebarátja lelkére.

Ki írta ezeket a sorokat?

Bérulle kardinális. Minden kor egyik legnagyobb lelkivezetője. Páli szent Vince lelkiatyja. A francia kármeliták letelepítője, akinek a világ többek között Lisieux-i szent Teréz miatt is hála van kötelezve. A tizenhetedik század nagy lelki megújítója Franciaországban Szalézi szent Ferenc mellett elsősorban az ő érdeme.

Hogyan olvassuk?

Lassan, elmélyedve. Itt minden szónak súlya van, a cícomátlan, egyszerű, csak néhol kissé szónokias kifejezések mögött mázsás igazságok rejlenek.

Érdemes-e elolvasni?

Érdemes a tárgy miatt. Mert ugyan mi fontosabb a világon, mint az emberi lélek? Érdemes a feldolgozás miatt. Mert a világirodalom kevés példát mutat, ahol néhány szóban annyi örök érték volna található.

A LELKIVEZETÉSRŐL.

1. A LÉLEK ÉRTÉKE ÉS MÉLTÓSÁGA.

Egy lelket vezetni annyi, mint egy egész világot kormányozni. Világot, amely a látható világnál több titkot, változatosságot, tökéletességet és ritka kincset tartalmaz. S e világ nemesebb viszonyban áll minden világ ősképehez, minden Istenen kívüli lét Teremtőjéhez. Mikor Isten műveire tekint, a lélekre egész különös szemmel néz. Tisztelnünk, követnünk és utánoznunk kell e szent, tiszta és isteni nézést, s úgy néznünk Isten műveit, ahogyan ő maga nézi azokat. Imádnunk kell ez isteni tekintetet, amely Istenben azonos Istennel magával. Istennel, aki átlátja, megítéli és előnyben részesíti változatlan hatalmának műveit. Midőn Isten önmagára s műveire néz, s ez örök és változatlan nézésben él, minden műve között a lélekre tekint, mint legelevenebb és legtökéletesebb képe-mására, mint szeretete és bölcsesége méltó tárgyára. Az egész világ előtte kevesebbet nyom a latban, mint egyetlenegy lélek, akkora a lélek méltósága, rangja és fontossága. Igaz, hogy a lelki dolgok a mi szemünk előtt láthatat-

lanok, amint láthatatlan maga a lélek is, de az ész rájön erre az igazságra, a hit megerősíti, s Isten ránk vonatkozó eljárási módja nyilvánvalóvá teszi és fenn hirdeti. Mert Isten a világot nem a világ kedvéért teremtette, hanem a benne élő lelkek kedvéért, akikre gondviselése kiterjed. S íme még egy titok: hogy a lelket magáénak bírhatta és megmenthesse, a földre száll, s itt annyit tesz és szenved, hogy elragadtatásba ejti az angyalokat, megdöbbeníti a gonosz szellemeket, s reánk kötelességet ró: becsüljük meg gondolatainkkal azt a lelket, amelyet ő annyira becsült cselekedeteivel és szenvedésével.

2. A LELKIVEZETÉS AZ ANGYALOKHOZ MÉLTÓ MUNKA.

Mennyei és természetfeletti kegyelem kell ahhoz, hogy egy lelket vagy intézményt mennyei és természetfeletti cél felé vezessünk. Ez meghaladja a természet határait, ez annyit jelent, mint angyali szerepet és munkakört vállalni. Hiszen a boldog angyalok vállalják a lelkek védelmét. Annyi ez, mint e földön másolni azt, ami a mennyben végbemegy. Mert egy az Isten, aki az eget és földet teremtette és kormányozza gondviselésével, bölcsességével és hatalmával. S ez az Isten azt akarja, hogy miképpen mennyben, azonképpen itt a földön is meglegyen az ő akarata és hogy szentségét ismerjék, imádják, abban részesedjenek. S ez az egy

Isten állapította meg földön és mennyben is kegyelmeinek rendjét, amelybe beilleszkednek egyaránt az emberek és az angyalok. Mert bár ezek sokban különböznek, de abban az emberek megegyeznek az angyalokkal, hogy Isten rendelkezéseit szolgálják, s a Szentírás őket is angyaloknak nevezi, mikor az üdvösség szolgálatában járnak. És hasonlít is működésük, mert földön, miképpen a mennyben is, tisztulásnak, megvilágításnak és tökéletesítésnek van helye. (A keresztény bölcséletben ez az angyalok szerepe, ez egyúttal a lelkiélet hármasság útja. Ford.)

3. ISTENI HIERARCHIA A LÉLEKBEN.

Minden léleknek, minden jámbor intézménynek Istenre kell irányulnia. Mert mindez a teremtő isteni hatalom szülöttje, a vezető isteni bölcsesség megvilágítottja, a kegyelemben működő isteni szentség vezetettje. Minden lelket és minden jámbor intézményt úgy kell tekintenünk, mint amelyet az isteni Gondviselés a megdicsőülés felé irányít, mint mennyei hierarchiát, azaz szent uralmat a földön. E hierarchiát Isten alapozza meg, e szent uralom módjának isteninek kell lennie. S bár e világ gyarlósága s a mi vakságunk ebben akadályoz, a hit erejével fel kell emelnünk gondolatunkat, hogy minden lelket a földön rejtőző Isten hatásaként fogjunk fel. Az isteni hatás és mű nagyszabású, azonban romlandó testbe van beágyazva. Isten és az

angyalok ismerik értékét, de előlünk homályba burkolja a természet tökéletlensége és a bűn.

4. A KEGYELEM KRISZTUS TAGJÁVÁ TESZ.

Igy kell a lelkeket tekintenünk, még a pogányságban és a Krisztus előtt élteket is, de még inkább a kegyelem szent és üdvösséges élvezetében élő lelket. Isten az ő Fiában, Jézus Krisztusban, a mi Urunkban kegyelemre rendelt minket: minden lélek és minden jámbor intézmény Isten Fia titokzatos testének a tagja. Életközösségben vagyunk vele, mint a szőlővessző a szőlőtőkével, amint ő maga mondotta. Csont vagyunk az ő csontjából és hús az ő húsából, amint apostola tanít (Jn. 15.), minden lélek és jó intézmény tagja annak a titokzatos és szellemi krisztusi testnek, amelyet Ő vérén váltott meg, önmagából táplál, szelleméből éltet s az Oltáriszentség által valóságos testével-lelkével egyesít. A hittitkok világában mekkora a méltósága e titokzatos szent testnek s mindenegyres léleknek, amely tagja. Aki Jézus lelke szerint jár e földön, az örök dicsőség zálogát hordozza magában, de Isten egyszerű Fia testének szentségét, hatásait és hasonlatosságát is hordoznia kell. Mert Ő hozzá van kapcsolva, tőle veszi életét. Kell, hogy a lélek Jézus képe-mása, földönjáró szentséges porcikája legyen. Mily nagy a mi szolgálatunk és gondunk méltósága, ha egyszer ily

főséges és emelkedett valóságnak munkálására és alakítására van rendelve!

5. MÉLY TISZTELET A LELKEKBEN LAKOZÓ JÉZUS IRÁNT.

Használjuk ki ezeket az igazságokat. Szemléljük Istent művében, Jézus Krisztust a lelkekben és a lelket Istenben. Tekintsük a lelkeket és a jámbor intézményeket Jézus Krisztus titokzatos és szellemi testének tagjai gyanánt. Bánjunk velük tisztelettel, figyelemmel, mint szentséges valóságokkal. Hiszen ezek valami igen nagyra vannak híva, a kegyelem és dicsőség tökéletességére, amelyet az örök Atya Jézusnak biztosított és Jézus kedvéért a világnak. Ezért: 1. Alázkodjunk meg önmagunkra és mindennemű természeti viszonyainkra nézve: mert mindez semmi egy ilyen nagy mű tekintetéből. 2. Kérjük gyakran Isten segítségét, mert ő a kezdet és a vég e műben. 3. Bízunk magunkat gondviselésére, az elkormányozza és megáldja tanácsainkat és cselekedeteinket. 4. Keressük sugallatait, mert megígérte azokat, és kellenek is nekünk. 5. Készüljünk elő a kegyelemre és helyezzük magunkat alkalmas eszközkép az ő kezeügyébe, hogy Jézus szelleme éltesse és ő munkálkodjék általunk a földön.

6. A LELKIVEZETÉSHEZ A SZENTLÉLEK KÜLÖNLEGES ADOMÁNYÁRA VAN SZÜKSÉG.

A lelkivezetés s a jámbor intézetek kormányzása fenséges és örök, természetfölötti célra irányul. Elve, vezérlése csakis Isten kegyelméből, segítségéből eredhet. A természetes okosság és ügyesség, bár hasznos, ide nem elég. Sőt még a tiszta és nemes szándékon, az erényen, az okosságon és más jó tulajdonságokon kívül s azokon túl arra a természetfeletti adományra van szükség, amelyet Szent Pál a Szentlélek ajándékai között sorol fel: *opitulationes, gubernationes*. Ez az adomány ki van emelve azok között, amelyek ingyenesek és mások lelki javára válnak; és szükséges, mert mily nagy gondosság, szorgosság és erő kell ahhoz, hogy a lelkeket isteni újjászületésre vezessük, hogy bennük Jézus Krisztust kialakítsuk. Pedig az Apostol erről szól: „Tanítványaim, kiket újra szülök, míg kialakul bennetek a Krisztus.” Ez a merész kijelentés igaz, ezt komolyba kell vennünk. Isten, aki önmagában szüli Fiát, lelkünkben ismét elő akarja őt hozni mélységeiből. A Fiúisten lelkünkben is születik az Atyától, amint ezt az Egyház is ünnepli zsolozsmájában: az Atya Őt öröktől fogva szüli önmagában, majd a Szent Szűz kebléből fakasztja ki Őt az idők teljességében s újra engedi születni lelkünkben. Az idők teljességében a Szent Szűzet választotta segítőtársául, hogy Fiát a világnak adja. És most minket, lelkivezető-

ket választ segítőtársául, hogy szent Fiát a lelkekbe adja. Mily örömmel, megalázkodással, buzgalommal kell e szent szellemi és természetfölötti munkában résztvennünk, hiszen ezáltal kapcsolódunk a Fiának öröktől fogva léte adó mennyei Atyához s a léte nyerő s a lelkekben általunk életre segített Fiúhoz. Ez a munka felmagasztal minket s részesévé tesz a legnagyobbaknak, amik csak e világon s az örökkévalóságban végbemennek.*

7. A LÉLEKALKITÁS A LEGNEMESEBB MUNKA.

Nem foroghat eleget elménkben és ajkunkon az az igazság, hogy Jézus a mi munkánk gyümölcse. Szolgálatunk célja, hogy a lelkekben előhívja Őt, akit az Atya mindörökké előhív Önmagából. Szent ez az előhívás, drágalátos ez a gyümölcs. A megtestesülés előtti időben minden világi és egyházi intézmény sokkal alacsonyabbrendű célok felé törekedett, s működésük távolról sem hozott olyan gyümölcsöt, mint a miénk. A szónokoknak és bölcselőknek nem volt magasabb céljuk, mint hogy iskoláikban és bíróságaik előtt saját nézeteiket és véleményeiket érvényesítsék. A régi papok és próféták sem tettek többet, mint hogy szolgálattal üdvös szavakat és intelmeket véstek az emberek lelkébe. Az angyalok sem élvezték még a kegyelemnek ugyanazt a bőségét és mélységes hatal-

* E helyen az eredetit kiesé megrövidítjük. Ford.

mát, amelyet az Atya Fiában állított elénk. De mióta harmatoztak az égi magasok és a föld megadta gyümölcsét, mióta e világba lépett Jézus, az égnek és a földnek, az örök Atyának és Máriának gyümölcse, azóta kegyelemben és áldásban újhodott meg a föld és ég. Azóta szolgálatunknak műve, célja nemesebbé vált, mert Jézust törekszik a szívekben kiformálni, az Ő születésének készít helyet, az Ő testét és lelkét adja a világnak; arra a szövetségre segít Isten Fiával, amelyről így szólt: „Aki Atyám akaratát cselekszi, az nekem testvérem és nővérem és anyám.” (Mt. 7, 21.)

8. A LELKIVEZETÉS TUDOMÁNYA AZ ALÁZATOSSÁGON ÉPÜL

Milyen lesz ez a mi kiváló, mennyei szolgálatunk? Milyen legyen érintkezésünk, gondosságunk, tisztaságunk, kegyeletünk, szeretetünk, alázatosságunk? Minő művészet kell ahhoz, hogy Jézust teremje a föld? Isten e mennyei gyümölcs kertésze s Isten a mi munkálkodásunk gyümölcse a lelkekben. A föld, Istennek ez a nagy kertje Jézussal kedveskedik a mennyei Atyának. Ebben a mélységes titokban működik közre a lelki-vezető. Ezért mondja egy nagy egyháztanító: *Ars artium cura animarum*, a lelki-vezetés a legmagasabb művészet. Erre a művészetre csak a Szentlélek taníthat meg. Forduljunk hozzá, hívjuk segítségül, mert ez a legfontosabb e művészetben és vezetésben. Ez a mű-

vészet ugyanis az alázatosságon épül. Az alázatosság az üdvösség tudományának méltó alapja. Erre tanít minket Isten Fia, mikor hatalmát és bölcsességét a gyermekség és a kereszttel alázatába rejti, mikor bölcsöből és keresztről hinti szét isteni tanításának kenetét.

Áldott legyen, amiért földreszállt, amiért megvilágított világosságával, amiért itt iskolát nyitott, amiért az ég titkait előttünk kifejtette. És különösen, amiért a lelkivezetés tudományára s a benső utakon való eligazodásra tett képessé. De iskolájába csak az alázatos, egyszerű lelkeket veszi be, másokat nem fogad tanítványaivá, csakis az ilyenekre árasztja szellemét, kegyelmét, szavait. „Kin fog megnyugodni lelkem, ha csak nem az alázatoson és szavaimtól remegőn? (Iz. 56, 2.) S azért az alázatosság szellemében forduljunk Jézushoz, a lelkek urához, az igazság tanítójához, akit az Atya nekünk adott, hogy őt hallgassuk. Szentlelke vezessen, iskolája oktasson, fegyelme kormányozzon, — akkor belátást nyerünk titkaiba. Az Atya kebléről meríti Ő e titkokat, de kinyilatkoztatja azokat már e világban övéinek.

9. A LELKIVEZETÉS A SZENT SZERETET TUDOMÁNYA.

Nem emlékezet, tanulmány, okoskodás: hanem lélek, imádság, átélés kell ide. Nem mindent-jobban-tudás és hajszálhasogatás, hanem alázat és szeretet. Szeretet

Jézus iránt, ki átadta, kiszolgáltatta, elfelejtette és kiűresítette magát a lelkek üdvösségéért. Ez a tudomány a Szentírás szava szerint a szentek tudománya. Minden lélek Atyjától, a világosság Atyjától származik. A szenteknek való, szenteket formál, szenteket vezet örök utakon. Fénye sem emberész, sem anygali bölcsesség, hanem maga az Élet, a Jézust követők, a Jézushoz ragaszkodók világossága. „Aki engem követ, nem jár sötétségben.” (Jn. 8, 12.) Az élet e világosságát azok nyerik csak el, akik Jézushoz s az ő alázatos, szerető szelleméhez ragaszkodnak. Messze felülmúlja ez a szellem a földi iskolák hideg, száraz, gögös és földhözragadt szellemét.

10. EZ A TUDOMÁNY AZ ALÁZATOSAKÉ.

Ezt a tudományt nem tanulhatjuk meg könyvekből és tudós intézményektől, hanem csak az élet könyvéből a kereszt lábánál. Jézustól, az ő útján, az ő szeretete által. Ha hiúk és felfuvalkodottak, akkor a bölcselők és hittudósok sem értik ezt a tudományt. Mert ez egyszerűségében is oly fölséges, igénytelenségében is oly mélységes, hogy hozzá képest minden más tudomány nagyon is anyagias. Ez a tudomány igazi lelki tudomány, sőt a Szentlélek tudománya, s tulajdonosát is lelki emberré avatja. Részesévé teszi az igaz világosságnak, az Atya világosságának, annak

a világosságnak, amely minden embert megvilágít, ki e földre születik.

Krisztus kegyelméből ez a tudomány kijár minden valódi kereszténynek — és mégis oly ritka a keresztények között. Kijárna minden előjárónak, s oly ritka még az előjárók között is. Mindennek velejéig hatol, nem akad meg a kéregnél. Szelleméig, és nem akad meg az anyagnál. A dolgokat nemcsak önmagukban, durvább formájukban látja, hanem Istenben, akinél minden szellem, minden élet, minden világosság.

Ezt a tudományt Jézus adja. Ez tőle származik, hozzá áhít s az apostollal csak a megfeszített Jézust ismeri. De őbenne és keresztjében mindent ismer s átlátja mindennek célját és végét, hogy t. i. Jézus az alpha és az omega, a kezdet és a vég. Hiszen ő ezt kinyilatkoztatta kedves tanítványainak.

Szeressük tehát ezt az igazi lelki tudományt. Ezt a tudományt, amelynek célja, tárgya, eredete maga Jézus. Tőle tanuljuk ezt, tőle vegyük e tudomány alapjait: a szívbeli alázatot, a lelki tisztaságot, az önmegtagadást. És különösen az előjárók igyekezzenek jól megtanulni.

11. JÉZUS MESTERÜNK.

Ez a szent és üdvösséges tudomány az imádságból ered, az alázatban tanul és okos viselkedést szül. Nem elég ezt megtanulni, követni is kell. Aki mester benne,

az maga is tanítvány. Maga is okul, midőn oktat, maga is szentül, mikor másokat szentel. Igazi mestere pedig Jézus Krisztus. Meg is mondotta tanítványainak: „Egy a ti mesteretek.”

Isten az ő szent Fiába rejtette minden kincsét. (Kol. 2, 3.) Merítsük ebből a forrásból az üdvösség tudományát. Az ő szellemében, az ő dicsőségére vezessük a lelkeket. Ismerjük el: mi Istenről, egyetlen Fiáról, az üdvösség rendjéről, a lelkek útjairól, magukról a lelkekről, a kegyelmi életről édes-keveset tudunk és sokkal több az, amit nem tudunk. Ha megvalljuk az igazat, el kell ismernünk, hogy gyakran nem tudjuk azt sem, amit tudnunk kellene. Ezért mély tisztelettel közeledjünk a lelkekhez. Csak a kötelesség, az engedelmesség és a szeretet szavára befolyásoljuk őket, s akkor is érezzük, mennyire rászorultunk a Szentlélek világosságára és vezetésére, hogy tehetetlenségünket és gyengeségünket ő pótolja ki.

Meg kell alázkodnunk és Isten színe előtt szinte meg kell semmisülnünk. Be kell látnunk, hogy minden önteltségünk és természeti erőlködésünk előtte úgyszólván semmit sem jelent. Ebben az alázatban kell Istenhez emelkednünk, szelleméhez ragaszkodnunk, vezetésében bizakodnunk. Utánozzuk az őrangyalokat, akik állandóan Istent szemlélik, mindig az isteni elhatározásoktól függenek, amelyek titokzatosak és meghaladják képességeinket.

12. A LELKIVEZETÉS MÉLTÓSÁGA.

Munkánk mennyei, angyali, isteni munka. Angyalokkal helyez egysorba. Munkatársává tesz a lelkek Urának, a mennyei Atyának s a lelkek megváltójának és megszentelőjének. Legyen hát a mi lelkünk is Istené, munkánk Jézusé, társalkodásunk mennyei s állapotunk égi, angyali, isteni. Szolgálatunk angyali, az legyen tisztaságunk is. Ők a mennyei angyalok, mi legyünk a földiek. Ők angyalok a dicsőségben, mi legyünk angyalok a kegyelemben. Ők szemtől-szembe szemlélik a Legszentebbet: mi a hit homályában kívánjuk szemlélni. Mert a lelkivezetés mennyei, isteni, angyali munka, a benső kiváló kegyelem munkája, amelyre benső szent szemlélődésben és kegyeletben kell készülni. Ime, az isteni Szentháromságban szemlélődés és szeretet által származik a Fiú és a Szentlélek. Mert az Atya önmagát szemléli, s így származik a Fiú. A Fiút szereti, s így származik a Szentlélek. A Fiúnak a mi lelkünkben is meg kell születnie a szent szemlélődés által. A Szentléleknek a mi lelkünkben is sugároznia kell a szeretet által. És különösen az előjáróknak kell kívánniuk a szemlélődő szeretetben, hogy az isteni Szentháromság életében az egész Egyház részesülhessen.

13. A KEGYELET ADOMÁNYA.

Gyakoroljuk a szemlélődő szeretetet. Kérjük a kegyelet adományát. A lelkivezetőnek különös szüksége van erre az adományra. Kegyeletesnek kell lennie a Szentháromsággal szemben, hiszen az ő művét szolgálja. Az isteni gondviseléssel, szentséggel, hatalommal szemben, amelyek az üdvösség rendjében felragyognak. A mennyei Atyával szemben, akiről minden atyáság neveztetik égen és földön. (Ef. 3, 15.) A Fiúval szemben, aki maga az élet, akitől ered minden élet, aki az eljövendők atyja és minden kegyelem Istene (I Petr. 5, 10.), aki a lelkek Felsége, akitől a Szentlélek ered. A Szentlélekkel szemben, aki a lelkekkel közli önmagát, aki az Atyától és Fiútól származik az Isten-ség mélységeiben s akit nekünk a Fiú szerzett meg emberi életében. A Szűzanyával szemben, aki érdekelve van szent Fia lélekmentő munkájában, aki mennyei és földi királynője. Jézus élete titkával szemben, amelyből minden kegyelem, minden erény árad. S a kereszttel szemben, amely lesújtja a rossz szellemet, csodálatba ejti az angyalokat, üdvözíti az embereket és eltemeti a vétkeket Isten Fiának vérében. A szentekkel és angyalokkal szemben, akik együttműködnek velünk a lelkek megszentelésében.

14. ÁHITATUNK ÉS A HITTITKOK.

Különleges kegyelettel kell viseltetnünk a megtestesülés, a szenvedés és a feltámadás hittitkai iránt. A megtestesülésben Isten emberré lesz, hogy az ember Istenné legyen. A szenvedésben az istenemberi élet kínba és halálba borul, hogy bűneink és szenvedélyeink is meghaljanak s természetünkre ráderüljön a kegyelem. A feltámadásban Jézus új életet és hatalmat nyer s erre alapítja Egyháza küldetését, a lelkek üdvösségét és oktatását. „Nekem adatott minden hatalom mennyben és földön, elmenvén tehát tanítsatok minden népeket.” (Mt. 28, 19.) A megtestesülés folytán Isten az ember. A szenvedésben az Istenember áldozattá lesz az emberekért, azaz inkább az emberek áldozatává lesz. A feltámadás által Jézus a mi életünk és dicsőségünk. (Kol. 3, 4.)

Nem ezek az egyedüli hittitkok, de mégis legerősebben ezek hatnak ki cselekedeteinkre, ezért szólunk róluk külön. Tanácsainkban is ki fogunk emelni bizonyos pontokat, nem mintha azok egyedüli fontosak volnának, hanem amelyek legalkalmasabban körvonalazzák kötelességeinket Istennel, önmagunkkal, felebarátunkkal, tisztünkkel s Jézus Krisztussal szemben. Mert az ő vérével élünk, az ő szellemét terjesztjük, az ő hatalmával cselekszünk és az ő dicsőségéért munkálkodunk.*

* Rövidítettünk. Ford.

15. ISTENNEL SZEMBEN.

1. Istennel szemben lelkünknek mindig és állandóan meg kell alázkodnia. Nagyvoltát mindig imádnia kell.
2. Mindíg kapcsolatban lenni azzal, aki mondotta: Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. (Jn. 15, 5.)
3. Mindíg mélységesen kell tisztelnünk titkos terveit a lelkekkel s az ő vezetését alázatosan kell követnünk.
4. Gyakran fel kell emelnünk lelkünket a lelkek, megvilágosodások és irgalmasságok Atyjához, hogy az örökkévalóságra kiható művekhez kegyelmét, szellemét, irányítását elnyerhessük.
5. Érezzük mindig függésünket hatalmától. Hiszen ez zár magába, kormányoz és áld meg minden más képességet. Neki kell magunkat alávetnünk. Csakis érte és általa cselekednünk. Legyünk csak eszköz. Isten eszköze: súlyos valóság ez a két szó.

16. ÖNMAGUNKAL SZEMBEN.

Milyen legyen az előljáró, a lelkivezető önmagával szemben?

1. Önmegtagadó minden földi dolog tekintetében.
2. Magasan szárnyaló az égiekre.
3. Türelmes mások tekintetében.
4. Tekintse hivatalát súlyos keresztnek és kötelességnek, ne a maga kedvét keresse.
5. Tartsa szentül az apostol szavát: Ha lélekből élünk, a lélek szerint is járjunk el. (Gal. 5, 25.) Ne használja és ne kövesse saját egyéni akaratát, csak az éltető Szentlélek által. Ahogyan az örök boldogságban is csak a

Szentlélek kedve szerint fogjuk képességeinket használni. Ő az új, mennyei, isteni, szellemi és dicsőséges élet elve.

17. A FELEBARÁTTAL SZEMBEN.

A felebarát számára a léleknek szeretetet, türelmet, jóindulatot, gondosságot, épülést kell nyújtania. Olvasuk hetenként, de gyakoroljuk többször naponként Szent Pál korintusiakhoz intézett intelmét: A szeretet tűrő, kegyes ... nem keresi a magáét ... mindent eltűr, mindent remél, mindent elvisel. (I Kor. 13, 4.) Aki előljáró, gondossággal legyen. (Róm. 14, 8.) Krisztus jó illata vagyunk. (II Kor. 2, 15.) Ne árásszuk se a bűn illatát, se önmagunkét, hanem Jézus Krisztusét. Amint Szent János a pusztában kiáltónak hangja volt csupán, semmi más, mint hang, úgy legyünk mi is Krisztus illata, meg se elégedjünk azzal, hogy terjesztjük a Krisztus illatát. Ez nagy tökéletességet jelent. Jelenti, hogy Jézus jelen van, él és elárad lelkünkben, hogy eltölt, áthat, éltet minket jelenlétével, szentségével, isteni erényével.

18. A TEKINTÉLY ÉS A SZERETET.

Addig is, míg elnyerjük a kegyelem tökéletes fokát, különösen két pontra kell ügyelnünk. E kettő sok más magában foglal és megvilágít. Egyik a szeretet. Mert ha Istent képviseljük a lelkek előtt, tudnunk kell, hogy

Isten a szeretet. (I Jn. 4, 8.) Szeretettel kell bánnunk a lelkekkel, akik Isten szeretetét keresik. Keveset parancsolgassunk. Példánkkal, imádságunkkal, szeretetünkkel tereljük őket a kötelesség útjára. Az isteni Szentháromság személyeinek méltósága, származása, társasága magába a szeretetbe torkollik, mert hiszen a Szentháromság harmadik személye, betetőzése, a Szentlélek Isten nem más, mint maga a Szeretet.* Kell, hogy mi teremtett személyek is utánozzuk és imádjuk a mi kis cselekedeteinkben és társaságainkban a teremtetlen személyeket. A mi méltóságunknak, munkálkodásunknak, megnyilatkozásainknak is a szeretetbe kell beletorkollniok. A tekintély nem cél. Nem önmagáért van a tekintélyünk, hanem egyszerűen csak a szeretet kedvéért. A tekintély csak arra való, hogy a szeretet műveit gyakorolhassuk. Az egész tekintélynek erre kell törekednie, ezt kell céloznia, itt kell megpihennie és ebben kell megállnia. Az előjárónak a tekintélyből kell kiindulnia, de ki kell onnét indulnia. De a szeretethez kell elérkeznie, s abban meg kell állapodnia. Isten nem azért adja nekünk a tekintélyt, hogy megpihenjünk és megállapodjunk benne, hanem hogy képessé tegyen a szeretet műveire a lelkek irányában. Éppen ezért tekintélyünknek alázatba kell öltöznie. Az apostoloknak megmondattott: „A pogányok fejedelmei uralkodnak fölöt-

* „A Szentlélek az Atya és Fiú szeretetének személyes záloga és csókja.” Schütz, Dogmatika I. 236.

tük... de ti nem így: hanem aki nagyobb akar lenni köztetek, legyen a legkisebb." (Lk. 22, 25.)

Tekintélyünket szelídség járja át és ne a hatalmaskodás, türelem és ne az erőszak, mert hiszen a Báránytól származik, aki egyúttal Uralkodó is. Az ő nevében, az ő példájára járja át, nemesítse meg a szeretet a mi tekintélyünket. Hiszen Isten szeretetének gyermekei vagyunk, szeretetet kell lehelniük. A Szentháromság gyermekei és tanítványai vagyunk, őbenne keresztelkedtünk meg és igazultunk meg. Tehát, amennyire lehet, a szenteséges hittitok szerint kell élnünk. Már pedig a Szentháromságban van ugyan sorrend, de nincs tekintély. Van kiáradás, szeretet és közlés az isteni személyek között, de nincs felsőbbség.

Az alárendeltek pedig, kérem, imádják a szent egységet, amely a Szentháromság személyeit eredetükhöz fűzi, amikor isteni személy létükre sohasem cselekszenek önmagukban. Végtelenek, függetlenek, egyenrangúak: de a Fiú mégis mindig az Atyában, a Szentlélek mindig az Atyában és Fiúban él, cselekszik, működik. „Az Atyától jöttem és őhöz megyek, nem magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.” (Jn. 8, 42.)

19. MINDENT ISTENRE VONATKOZTASSUNK.

A szeretettel egyenlő fontosságú dolog, hogy mindent Istenre vonatkoztassunk. Helyeseljünk és tiszteljünk mindent, ami Istené. Ne szorítkozzunk csak önmagunkra,

társulatunkra, saját útjainkra, hanem tudjuk mindenütt meglátni a jót. Természetünk szerint kicsinyesek vagyunk, de tágítsa ki lelkünket a kegyelem. Semmit se vessünk meg. Istennek végtelen sok útja van, a lelkekben is, az Egyházban is. A szeretet által mindezekhez kapcsolatot nyerünk. Imádandó, csodálatos, fölséges Gondviselése által Isten mindenhez leereszkedik. Amit Isten így megbecsül, azt nekünk, az ő szolgálóinak szintén meg kell becsülnünk, helyeselnünk és szolgálunk. Isten dolgaiban minden nagy, Isten házában nincsenek csekélységek. Az előjárónak semmit sem szabad megvetnie, amire Isten gondviselése kiterjed. Semmit sem szabad méltóságán alul levőnek tekintenie. Nagy példánk ebben az Úr Jézus, Akiben az Ige testté lön, és a testnek minden porcikáját átjárta. Nemcsak a legnemesebb szerveket, hanem a leg-hitványabbakat is. Jósága semmit sem vetett meg abból, ami csak az emberi test teljességéhez tartozik. Mindazt, amit keze megteremtett az emberen, Istensége megszentelte a megtestesülésben.

Az előjárónak is mindennel törődnie kell, a legcsekélyebb személyekkel és dolgokkal is. Amit csak a szeretet követel és a rendelkezésére álló idő megenged, azt végezze el, avval törődjék ő maga. Istennek Fia leereszkedett a mi állapotunkba és természetünk nyomorába: az előjárónak évente többször is időt kell szakítania, hogy a ház legalárendeltebb szolgálataiból is

kivegye a részét. Gondoljon az Úr Jézusra, amint a tanítványok lábát mosta!

Isten megszenteli és kormányozza az érzéki, a tenyésző életet is, nemcsak a szellemi és értelmes életet. Az előjárónak is legyen gondja necsak a lélekre, hanem a testre is. Nemcsak a nagyarányú akciókra, hanem a kisebb ügyekre és testi szükségletekre is. Nyitott szemmel, mindenre kiterjedő okossággal járjon el.

20. AZ ALÁRENDELTEK HIBÁI.

Életünk egyik leggyakoribb foglalatossága: hibákat elkövetni. Így hát az előjárónak is sok dolga akad alárendeltjei hibáival. Ilyenkor 1. alázkodjék meg, s tudja, hogy ő is elkövetett volna ekkora, de még nagyobb hibákat is, ha Isten magára hagyná. 2. Érezze felelősségét a más tökéletlenségéért. Mert talán utasításaiban, példájában, szeretetében hiány mutatkozott, s ez a baj oka. Imádkozza a Zsoltárossal: Rejtett bűneimtől ments meg engem, s az idegen bűnökért irgalmazz szolgáltnak. (18, 13.) 3. Mások hibáival Isten őt is meg akarja próbálni és tökéletesíteni. 4. Alárendeltjei minden hibája eszközül szolgálhat, hogy ő Isten dicsőségét öregbítse, mikor a dolgot rendbehozza. 5. Gondja lesz rá, hogy megelőzze a hibákat, s kiküszöbölje a rossz alkalmakat. Ami pedig már megtörtént, viselje türelemmel, hozza helyre jó példájával, pótolja ki szeretetével s intse meg szavával, de mindíg a szelídség szellemében. Gyakran ugyanis hamis

buzgóság csúszik be az előjáró lelkébe. Meg kell szokni a szelidséget és türelmet. Dicsőítsük és kövessük Isten Fiát, aki oly soká elviselte az apostolok faragatlanságát és értetlenségét.

A türelmet, szelidséget és szeretetet elősegíti ez a gondolat: a léleknek, minden léleknek mekkora a méltósága, mikor a kegyelem hordozására van hivatva! Igaz, hogy ezt a kegyelmet Isten elrejt szemünk elől s amúgy is sok tökéletlenség burkolja be, de mégis részesedést jelent ez az Isten saját életében. Ki tudja, milyen tervei vannak Istennek azzal a lélekkel? Isten nagyra méltat minden lelket. Önmagunkat alázzuk le Ő előtte, ha más lealázunk, csak gondolatban is. Ne engedjük, hogy érzelmeink megcsaljanak s elrejtsek előlünk a természetfölötti valóságot. Vétkezünk Isten és önmagunk ellen, ha nem akarjuk belátni a hit világosságában és irányítása alatt, hogy apró és kicsinynek látszó dolgok mögött ott rejtőzhetnek Isten szent szándékai.

21. ELŐJÁRÓ ÉS HIVATALA.

Az előjáró ne a természet, hanem a kegyelem szerint nézze hivatalát. A természeti gondolkodás a hivatalt tisztességnak tekinti és nagyra van vele és kedvét leli a parancsolgatásban. A kegyelem a hivatalban a kötelességet és keresztet mutatja meg, és nem enged benne tetszelegni. A hivatal kereszt, de Isten rakta a vállunkra. Ez a gondolat tesz képessé, hogy a hivatalt jól visel-

hessük. Nem magában a hivatalban akarunk élvezeteket keresni, hanem Isten akaratában. Isten rendelkezésére bocsátjuk magunkat. Ráhagyatkozunk a Gondviselésre és tekintélyére. Rendelkezzék fölöttünk, mint tulajdona fölött. És mi reméljük kegyelmét és segítségét. Hivatalunkban Istent látjuk és érezzük, ne pedig önmagunkat. Isten a hivatalhoz kegyelmet is ad. Ezt a kegyelmet szemléljük. Nem pedig a hivatal terhét, mert ez elkedvetlenít. Ne a hivattal járó megbecsülést, mert az elbizottá tesz. Ne a hivatali tekintélyt, mert az gögöt vált ki.

22. AZ ELŐJÁRÓ ÉLETSZABÁLYA.

1. Ha Isten nevében hivatalt nyertünk, legyen rá gondunk, hogy hozzáértéssel, rátermettséggel, éber figyelemmel és szeretettel gyakoroljuk. 2. Ne önmagunkra, hanem a Szentlélekre támaszkodjunk. 3. Fölöttesünkre hallgassunk, ne pedig kívülállókra, akiknek Isten nem adott hivatást a beleszólásra. 4. Amint Isten elsőnek a világosságot teremtette és többször is megnézte műveit, jók-e, úgy kell nekünk is cselekedeteinket újra meg újra meghánynunk-vetnünk, vizsgálunk. Nem tetszelgésből, hanem az Úr Jézus tökéletességének és szándékainak szabályához viszonyítva. 5. Gyakran, szinte óránként magunkba kell szállnunk, meg kell szoknunk, hogy Isten szent jelenlétében élünk és működünk. És jó lesz minden nap megvizsgálni lelkiismeretünket előjárói minőségünkben, hogy lássuk, miben tökéletesíthetjük önmagunkat és

miben használhatunk másoknak. Mert ha nem keressük alázatosan és nyugodtan Isten szellemét és kegyelmét, nem nyerjük el megvilágítását és sugallatait, megszokjuk hibáinkat, megrekedünk vakságunkban, hangulat és szokás szerint cselekszünk, nem pedig annak a szellemében, aki meghalt értünk, hogy életünk legyen általa.

23. FEGYELMEZÉS.

Az előljárót saját hivatala figyelmezteti kötelességére. Nem szenvedélyeivel és saját szellemével, hanem Isten szellemével kell kormányoznia. Ha azt akarja, hogy alárendeltjei neki engedelmeskedjenek, engedelmeskedjék ő is Istennek. Tegye meg önmaga előbb, amit mástól kíván. Legyen pontos és tökéletes mindenben, de különösen az imádságban, jó példaadásban és a szeretetben. Az imádságban: hiszen neki kell másokat imádságra tanítania. Csak akkor teheti ezt, ha maga is imádságos lélek. A példaadásban: mert viselkedésének hű tükörképnek kell lennie, amelyben Jézusra ismerni. Legyen az ő krisztusi viselkedése beszédes tanítás az egész házban, mert hiszen a példa minden szónál hatásosabb. Az előljáró olyan legyen, mint a fáklya. Világítson másoknak, míg maga megsemmisül. A szeretetben a ház összes lakói iránt: előzze meg kéréseiket, fogadja őket kegyesen, tökéletesítse hatásosan, s mutassa ki mindenki iránt szeretetét és nagyrabecsülését. Feledkezzék el önmagáról, hogy nekik testi-lelki bajaikban segítségükre legyen. A

szerepet legyen főtörekvése és stúdiuma. A lelkek az ő könyvei, őket tanulmányozza, elsősorban pedig tanulmányozza Jézust és az ő keresztyét. Tanulja el Isten szeretetét, aki emberré lett a lelkekért. A szeretet szellemében foglalkozzék mindig a háziak lelki haladásával. Mondja magában a római császárral: Elvesztettem egy napot, — ha valamikor nem tett jót senkivel azok közül, akik reá vannak bízva. Mert ez az ő kötelessége e földön, t. i. hogy Jézus szellemében jót tegyen Jézus lelkeivel. Ebben a szándékban, ebben a lelkületben virrasszon, figyeljen állandóan. Mindenre legyen gondja, de különösen négy dologra: 1. Az áldozat szellemére. Isten Fia iskolájában ez az első. 2. Az isteni és szellemi dolgokban a kegyeletességre. 3. Arra a törekvésre, hogy a valóságos, komoly erényeket gyakorolják. 4. A példás, komoly, fegyelmezett viselkedésre.

Ez a négy pont kiegészíti egymást. A kegyelet és imádságos szellem megédesíti az áldozatot, az áldozatoság és külső fegyelem pedig megőrzi és megerősíti a benső kegyelmet. Az előjárónak egyet sem szabad elhagynia e négyből. Necsak az anyagiakra legyen gondja, hanem a fegyelemre is. Necsak a külsőségekre, hanem a belsőre is. Isten útján vezesse a lelkeket! Lélek az Isten, s azt akarja, hogy lélekben szolgálják és imádják. A lélek élteti a testet: éppen így a benső lelkiség adja meg és tartja fenn a külső rendet. Aki nekünk testet is, lelket is adott, testi-lelki szolgálatot kíván. „Minden békesség

Istene szenteljen meg benneteket mindenben, hogy egész szellemeitek, testetek-lelketek hiba nélkül maradjon Urunk Jézus Krisztus eljöveteleig. Amen." (I Thess. 5, 23.)

24. JÉZUS ÉS MÁRIA TEKINTÉLYE.

Végül arra intem az előjárókat, hogy tiszteljék kiváltképpen Jézusnak és az ő Édesanyjának legfőbb tekintélyét a lelkek fölött. Jézusnak nemcsak istensége, hanem ember-sége szerint is kijár ez a tekintély. „Nekem adatott minden hatalom . . .” (Mt. 28, 18.) Jézus tekintélyéből folyik a szent Szűz tekintélye. Mert Mária által kapta meg Jézust az emberiség. Jézus Máriától ered, Mária tekintélye pedig Jézustól.

Jézus Krisztus tekintélye pedig szent emberségében is méltó, mély és szentséges alappal bír az isteni Ige személyében. Ő az, aki a mennyei Atya jobbján ül. Földi élete fáradalmai is kiérdemelték ezt a tekintélyt. Szent keresz-tjén váltott meg minket, szent vérével! Örökölt jogon, szer-zett jogon is királyunk! Mi mást tehetnénk, mint hogy neki adjuk egész lényünket, életünket, szeretetünket. Ő kiszolgáltatta magát értünk, az Atyáé, s a mienk is! Mi szolgál-tassuk ki magunkat Őneki, mindenünket bocsássuk rendelkezésére, s merüljünk el dicsőségében!

Az ő kedvéért szolgáljunk másoknak is. Az ő szeretetéből szolgáljuk a lelkeket. Váltuk valóra az Apostol nagy és dicsőséges szavait: Rabszolgáitok vagyunk Jézus által. (II Kor. 4, 5.) Szolgálatunk minden mozzanatában gyako-

roljuk az alázatosságot és a szeretetet. Ez a kereszténység két legnagyobb erénye. Mindkettő ismeretlen volt, míg el nem jött a világ világossága. Ha Istent szeretjük a lelkekben s megalázkodunk Jézus előtt, akkor Jézus szent-séges tekintélyével léphetünk fel. Szeressük és imádjuk az Istenember tekintélyét. Ez ad nekünk minden boldogságot mennyben és földön, e világon és az örökkévalóságban. Minden kötelességünk, minden cselekedetünk e tekintély jegyében teljesüljön. Az ő tekintélyének szenteljük életünket, halálunkat, fáradozzunk érte, s dolgozzunk azon, hogy jöjjön el az ő országa, s közeledjék eljövetele. Jöjj el, Uram Jézus! (Jel. 22, 20.)

25. JÉZUS ELJÖVETELE.

Ezekkel a szavakkal fejezi be a szeretett tanítvány a Szentírás egyik könyvét, e szavak magyarázatával akarjuk mi is zárni intelmünket. „Jöjjön el a te országod” — ezt a szent kérést iktatta az Úr Jézus az imádságba, amelyre minden keresztényt tanít. Véssük lelkünkbe e szavakat. E szavak hangozzanak el szívünkből, ajkunkon. Mert ezek Jézushoz és az ő eljöveteléhez fűznek, amely testi-lelki boldogságunk. E szavak jelzik szolgálatunk alapját és célját. Nekünk az Úr Jézus újabb eljövetelét kell munkálnunk, ahogy a próféták első eljövetelét munkálták. E szavak jelzik a keresztény nagy kötelességét: Legyetek hasonlatosak az urukat váró emberekhez. (Lk. 12, 36.) Az apostol az élet koronáját azoknak

igéri, „akik szeretik az Ő eljövetelét“. (II Tim. 4, 8.) Az apostol úgy beszél ez Úrjövetről, mint ami közel áll. Hiszen közel áll mindenikünkhöz, mert készenlétben les ránk a halál órája. A szent szavak gyümölcsözzenek bennünk. Ismerjük fel hivatásunkat. Tegyük meg, amire hivatásunk kötelez, szenteljük lelkünket és szolgálatunkat arra a célra, amelyre Isten teremtette, rendelte. Lássuk be, azért vagyunk a földön és az Egyházban, hogy Jézus uralmát, dicsőséges és vágyva-vágyott eljövetelét munkáljuk. Legyünk igaz hívei, szent koronájának méltó képviselői. Úgy éljünk, hogy ha már elkezdtünk Krisztusé, Istené lenni, Istenhez és Krisztushoz méltók is legyünk. (Szent Cyprián.) Isten szent szándéka szerint, Fia erejében felejt-sük el önmagunkat, emelkedjünk az égig, ragaszkodjunk Jézushoz, az Istenemberhez, Máriához, a Szűzanyához, Isten Anyjához, Istenhez egységében és Szenthárom-ságában.

BEFEJEZÉS.

A keresztény hit és kegyelet egyedülálló titoknak ismeri el az egység és háromság kapcsolatát Istenben, az emberség és istenség kapcsolatát Jézusban, a szűzesség és anyaság kapcsolatát a Szent Szűzben. Gyakran szemléljük e három csodát. Figyeljünk e három nagy valóságra. Támaszkodjunk e három tekintélyre, mindegyikre a maga méltósága arányában.

Mindenekelőtt Isten legfőbb tekintélyében keressünk erőt és irányítást. Imádjuk lényegének egységét és három személybe szökkenő termékenységét. Fogadjuk így be az egység, bölcsesség, szent termékenység szellemét, sugározzuk azt Egyházában a három isteni személy tulajdonságainak tiszteletére és mintájára. Isten, akit mi imádunk, egy, de háromszemélyű. Több ez, mint amit Mózes mondott Izrael népének: Egy a te Istened. Ott még rejtve volt a személyek háromsága, amely számunkra megnyilatkozott. Akkor egy nép ismerte az egy Istent. Előttünk az egységben megnyilatkozott Istenünk benső gazdagsága, amelynek tiszteletére az Egyházban is felragyogott a

benső gazdagság és termékenység kegyelme. Mert az egész világon megáldotta, elterjesztette s kiárasztotta Isten az ő Egyházát. Az isteni egység és benső gazdagság erejében legyen az előjárókban is kibontakoztató erő, hogy Isten ismeretét és szeretetét önthessék a lelkekbe. Tiszteljék és mintázzák ebben az isteni személyek eredését, amely szeretetben és ismeretben megy végbe. Az egységes Szentháromság dicsőségére munkálkodjunk. Hallgassunk arra, akit Jézus adott Egyháza pásztorául, kövessük Szent Péter szavát: Mindegyiktek adja tovább a kegyelmet, amelyet kapott. Isten sokszoros kegyelmének jó sáfárjai legyetek. Aki beszél, szava legyen Isten szava. Aki szolgálatot tesz, avval az erővel, amelyet Isten szolgált. Hogy mindenben tisztelet adassék Istennek Jézus Krisztus által. Neki legyen dicsőség és hatalom mindörökkön-örökké, amen. (I Pét. 4, 11.)

TARTALOM.

A fordító bevezetése	5
1. A lélek értéke és méltósága	7
2. A lelkivezetés az angyalokhoz méltó munka .	8
3. Isteni hierarchia a lélekben	9
4. A kegyelem Krisztus tagjává tesz	10
5. Mély tisztelet a lelkekben lakozó Jézus iránt	11
6. A lelkivezetéshez a Szentlélek különleges adomán- mányára van szükség	12
7. A lélekalakítás a legnemesebb munka . . .	13
8. A lelkivezetés tudománya az alázatosságon épül	14
9. A lelkivezetés a szent szeretet tudománya .	15
10. Ez a tudomány az alázatosaké	16
11. Jézus mesterünk	17
12. A lelkivezetés méltósága	19
13. A kegyelet adománya	20
14. Áhítatunk és a hittitkok	21
15. Istennel szemben	22
16. Önmagunkkal szemben	22
17. A felebaráttal szemben	23

18. A tekintély és a szeretet	23
19. Mindent Istenre vonatkoztassunk	25
20. Az alárendeltek hibái	27
21. Elöljáró és hivatala	28
22. Az elöljáró életszabálya	29
23. Fegyelmezés	30
24. Jézus és Mária tekintélye	32
25. Jézus eljövetele	33
Befejezés	35

NORDA
RIUNIONOISE